

Лариса САЙ: «На острові дитинства дозимую, і посаджу на пам'ять сиву тую»

Ясні очі, щира усмішка і поетична душа. Такою знаю вже з десяток років Ларису Іванівну Сай. Сьогодні – це знана на Рівненщині лірична поетеса, лауреат літературної премії імені Петра Красюка, переможець районного конкурсу імені Михайла Дубова, член Національної спілки письменників України. А віднедавна – керівник творчого літературно-мистецького об'єднання «Криниця», створеного саме з ініціативи цієї захопленої особистості.

Та головне багатство Лариси Сай – це шість поетичних збірок, які давно знайшли своїх прихильників. І ось нове видання – «На острові дитинства», справжній подарунок тим, хто розуміється на поетичному слові, для кого і відкриває своє серце поетеса.

Нещодавно у Володимирці відбулась презентація збірника, гарно підготовлена працівниками районної бібліотеки.

За визнанням глибокого таланту поетеси – не просте життя, не всипаний трояндами шлях, бо доля її схожа на калину під снігом. Можливо, тому й збірку свою першу, яка вийшла друком 20 років тому, так і назвала.

Народилася вона в селі Іванчі. Про це згодом напише: «Ми там росли, мов серед лугу квіти, під жайворонка життєдайний спів, де бавилось в піжмурки з нами літо і яблуком котилося до снів. Де мамин голос, в світі наймиліший, і казка діда проганяли страх, де так хотілось вирости скоріше і щастя потримати на руках».

Навчання у Полицькій середній школі, потім – філологічний факультет Луцького педагогічного інституту, диплом з відзнакою і

перші самостійні уроки в рідній школі.

А щастя? Здавалося, усе починалося так добре. Закрутило-завертіло перше кохання. За ним і поїхала Лариса після весілля на далеку Північ – аж за полярне коло, в Мурманську область, де служив чоловік. Тут і син народився. Вічна мерзлота, холодні полярні дні, які непомітно переходили в ночі... Сашко часто хворів і заради нього змушена була повернутися додому. Якими неймовірно важкими були ці тисячі кілометрів в Україну! Як зуміла зберегти свого первістка?..

Чоловік обіцяв приїхати згодом... Та син так і не дочекався батька, а молода дружина – опори й підтримки. «Упала калина зеленими тонкими вітами, що тішили зір і злітали угору крильми. Розсіпались сльози між травами, росами квітами, і небо неначе розбилось

об землю грудьми...».

Чи думала тоді Лариса Іванівна, що після удару долі ще не раз подарує людям своє поетичне слово, втілене у мрію. Та минали холодні зими, знову цвіли сади й поезія оживає в Лесиному серці. Власне, вона не полишала її, лише примерзла трохи, гіркувато-солоня на смак. Так вийшла збірка «Устами марила любов». Це омріяне кохання піднесло поетесу й з'явилася ще одна – «Зів'ялі анемони ожили».

Як відмічалось на презентації, – кожна з книжок, це якийсь певний період у житті, це становлення поетеси, як митця. Так і сьома її ластівка – «На острові дитинства». Три розділи «На розстанях», «Між небом і землею», «У лабіринті думок», куди ввійшли кращі поезії минулих років, та нові, де авторка залишається вірною своєму покликанню, поетичному

кредо, а ще – це філософські роздуми про сутність людського буття. «Життя одне. І треба просто жити. Не шкодувати про вчорашній день, любити рідних, засівати жито, сплести вінок із маминих пісень...».

Багато гарних слів говорили на святі ведучі Наталія Дяк та Євгенія Дуліпа, директорка ЦБС Ілона Курач, колеги-криничани про автора, про те, як важливо знайти себе в слові, поезії, музиці... Адаже чимало віршів поетеси, пронизаних світлим смутком, за тим, що було, що збулось – не збулось, стали піснями та романсами. Тут у кожному слові проглядається ніжна жіноча душа, яка багато страждала і так довго йшла до своєї мрії: «Коли обірвана струна, мелодія фальшива. Коли усмішка, як весна, прийшла кохання злива».

Кожен рядок – ніби відверта розмова поетеси з читачем. Вона ділиться сокровенним, тим заради чого варто жити і переборювати всі незгоди, розігнати хмари і дочекатися сонця, пережити студеному зимі і помилуватися калиною в цвіту, яка знову простягнула тонкі віти до тепла, до літа, що дивним цвітом буяє за вікнами батьківської хати. Нехай буде благословенним, сповненим тихою радістю кожен день цієї прекрасної жінки, яка з вірою, надією, любов'ю відкриває своє серце людям.

Єва ХУТКА,
член Національної спілки
журналістів України
с.мт Володимирець